

grafen giver den, uden under særegne Forhold, hvor Udsættelsen kan give bedre Udsigt til at opnaa Forlig. Jeg tror ikke, at jeg siger for Meget, naar jeg udtaler, at det paa flere Steder har udvirket sig til en almindelig staaende Praxis — jeg veed ikke, om det gjælder Forligskommissionerne, men i alt Fald gjælder det Parterne — at de betragte denne Bemyndigelse som en ligefrem Ret til at forlange 8 Dages Udsættelse. Jeg kjender fra min Erfaring ikke nogetsteds Tilfælde, hvor en saadan Udsættelse er bleven negtet. Jeg fremhæver dette kun som et Bevis paa, at den Ret, som Forligskommissionen har under visse Omstændigheder, er bleven benyttet i et Omfang, som — deri er jeg fuldkommen enig med den ærede Minister — kan kaldes Misbrug. — Den ærede Minister anførte angaaende Mindretallets Forslag til § 6, at der var en Grund, som han tillagde en betydelig Vægt, det var saa at sige den eneste, som for ham havde Noget at betyde, en Grund altsaa, som han ikke mente at kunne bortresonere. Jeg tror ogsaa, at alene den Grund maatte være tilstrækkelig til at vige tilbage for den Bestemmelse, som det foreslaas i § 6 at gjøre til Lov. Jeg tror netop, at Undlæelsen af personligt Møde uden virkelig skjellig Grund nu er alfor meget i Brug, og jeg er tilbøjelig til at tro, som det er fremført af Mindretallet og fra flere Sider, at der vil gives endnu større Fristelse til efter en endnu større Maalestof end hidtil at undlade at give personligt Møde, naar Sagførere faae Udgang til at møde med Fuldmagt. Det vil ligge i Sagens Natur, at, naar den ene Part møder med Sagfører, bliver den anden Part ogsaa nødsaget til at tage en Sagfører, for at Partiet kan blive lige, og jeg tror ikke, at dette Forhold vil være egnet til at fremkalde Forlig. Jeg vil henstille til den ærede Minister saa vel som til det ærede Udvalg, om der ikke skulde være Anledning til at træffe en Bestemmelse omtrent i den Retning, at det skulde gjøres den, som giver Fuldmagt til en Anden, til Pligt med det Samme at fremføre en skjellig Undskyldningsgrund, saaledes at altsaa Kommissionen skulde kunne affordre ham en saadan, hvis den ikke allerede var anmeldt i selve den Fuldmagt, der er meddelt den Anden. Efter min Erfaring er det hidtil ganske simpelt gaet saaledes til, at man har skrevet: paa Grund af Omstændighederne bemyndiger jeg N. N. til at møde paa mine Vegne o. s. v. uden Spor af nogen Angivelse af en Grund, som har endog det Mindste af Sandsynlighedens Præg. Jeg skal ikke her udtale nogen afgjort Mening om, hvorvidt det vil være rigtigt at give Forligskommissionen Bemyndighed til at prøve Styksen af de anførte Grunde, for derved at forebygge de Vanskeligheder, som den ærede Minister sagde vilde komme til Stede, naar Sagen indlobes for Retten; men i alt Fald tror jeg, at det er et Minimum, man maa kunne for-

lange for at fremme Diemebedet, den personlige Mødepligt, at der maa angives en virkelig Grund for Udeblivelsen, om hvilken man da ogsaa med en almindelig Lægmandsforstand kan skjønne, hvorvidt den er sandsynlig og holdbar eller ikke. Jeg maa saaledes anse det for at være en høist betænkelig Sag at vedtage § 6, som netop fører bort fra Diemebedet med Forligsinstitutionen i Stedet for at fremme det. Naar det er fremført, at der for Kjøbenhavns Vedkommende behandles lige saa mange Sager i Forligskommissionen som i hele den øvrige Del af Landet, saa vil jeg tro, at der her er Forhold tilstede af en ganske anden Art, idet Forligsinstitutionen paa Grund af Sagernes Mangfoldighed og paa Grund af Mangel paa et vist personligt Bekjendtskab mellem vedkommende Part og Forligsmægleren, ikke saaledes kan virke og have de Følger, som den kan have omkring i Provindserne. Det er imidlertid blot en Tanke, jeg tillader mig at antyde, idet jeg henstiller som en Middelvei, om det ikke kunde findes hensigtsmæssigt og ikke medførende praktiske Vanskeligheder at indskrænke Reformen i § 6 til kun at gjælde Kjøbenhavn. Jeg skal foreløbig indskrænke mig hertil.

Ordføreren (Oyenbøll): Den ærede 4de Landssthingsmand for 7de Kreds (Hauerslev) fremsatte adskillige almindelige Betragtninger over Forligskommissionen, over dens smukke og heldbringende Virksomhed, Betragtninger, som jo ogsaa ere komne frem fra anden Side, og som jeg fuldstændig kan dele; men derimod kan jeg ganske vist ikke dele de Slutninger, han uddrog af det Forslag, der foreligger her, og de Farer han faae, dersom Lovforslaget § 6 om Sagførernes Møde i Forligskommissionen blev vedtagen. Den ærede 2den Landssthingsmand for 11te Kreds (Kier) udtalte igaar en Række Betragtninger, som gif noget i samme Retning, uden at det dog var ganske klart, i hvilken Grad han var imod Sagførernes Møde i Forligskommissionen. Men, om jeg end maa paaskjønne den Anerkjendelse, som ydede Udvalgets Flertals Motivering i Betænkningen, saa fremsatte han dog adskillige Begrundelser, der forekomme mig saa lidt egnede til at accepteres, at jeg ikke kan lade dem staa uimodsagte hen. Det ærede Medlem erkjendte Rigtigheden af, hvad Flertallet havde anført i Betænkningen til Forsvar for Sagførernes Møde i Forligskommissionen; men, sagde han, det er jo Altsammen kun Paastande, det er jo ikke givet, at det virkelig vil forholde sig saaledes, naar Tilstanden bliver den, at Sagførerne faae Lov til at møde. Nu er det ganske vist, som den høitærede Minister sagde, Noget, der ikke mathematisk kan bevises; men jeg kan jo give det ærede Medlem det samme Svar tilbage med Hensyn til de Betragtninger, som han anførte; det er jo ogsaa kun Paastande. Jeg tror nu dog, at man snarere vilde kunne dokumentere Noget til